

Цар лев

Українська народна казка

Якось зібралися звірі на нараду, щоб вибрати царя. Довго міркували, сперечалися, але так і не могли дійти спільного рішення.

– Треба вибрати не лише сміливого й сильного, але й мудрого та чесного правителя, – виступила першою зебра.

– Адже цар повинен не тільки в біді захищати, а й по справедливості судити.

– Тоді найкраще для цієї посади підходжу я, – задер хобота слон.

– Ніколи нікого не ображу й маю неабияку силу. Якщо оберете – не пошкодуєте.

Почув це лев і заперечив:

– Як можеш бути царем, коли не вмієш швидко бігати? Мабуть, треба обрати мене – найспритнішого та найвродливішого!

Почувши таке нахабство найслабші здійняли галас.

– Нечувана зухвалість! Нехай слон буде ватажком, він чесний і скромний!

– Ні-ні-ні! – кричали вовки, ведмеді та лисиці.

– Це справжній невдаха! Треба, щоб правитель був хоробрим і грізним.

– Друзі, – запропонував олень, – проголосуймо посправедливому. Хто матиме більше прихильників, той стане царем. Он біля дуба вирита велика яма.

Якщо хочете, щоб ватажком був слон, киньте по ліщині, якщо лев – по жолудю. Яких горіхів буде більше, той переможе.

– Чудова порада! – погодилися всі й миттю почали шукати хто жолуді, хто ліщину.

Проте коли горіхи порахували, їх виявилось порівно.

– Що ж тепер робити? – почухав за вухом ведмідь.

– Влаштуймо змагання з бігу! – запропонувала хитра лисиця, яка була на стороні лева.

– Так не чесно, – заперечила мудра сова.

– Слони не вмюють бігати, але це не означає, що вони гірші за спритників.

– Авжеж, – погодився їжачок.

– Нехай краще поміряються силою, думаю, так буде справедливіше.

Відчуваючи поразку, руда засумувала. А потім запропонувала хитре рішення:

– Що ж, – мовила солоденьким голосом, – нехайбуде по-вашому. Завтра насвітанку лев і слон позмагаються. Тільки не приходьмо дивитися на бій, аби не заважати суперникам. Навідаємося до цього місця після обіду й побачимо хто переможе.

Усі погодилися. Як настала ніч, слон притулився до дуба й заснув. Велетні завжди сплять стоячи, бо як ляжуть, потім не зможуть швидко прокинутися й підвестися.

Побачила це лисичка й побігла до лева:

– Слон заснув, – повідомила руда.

– Негайно перегризи дерево, на яке він оперся. Як велетень упаде, скажемо, що ти його поборов.

– Гаразд, – зрадів гривастий, – але сам не впораюся з такою роботою, треба когось покликати на допомогу.

Лисичка метнулася до мишачої нірки. Пообіцявши сіреньким велику миску сиру, переконала допомогти в нелегкій справі.

Гризли-гризли миші дерево, але так і не довели діло до кінця, потомилися й зуби в сіреньких поболіли.

– Що ж робити? – запанікувала руда, глянувши на рожевий горизонт.

– Скоро сонечко прокинеться!

А потім хитрунка побігла до ведмежого барлогу.

– Агов, клишоногий, – загукала.

– Допоможи мед із дупла дістати!

Почувши про ласощі, ведмідь слухняно потупцяв за лисичкою. Щойно бурий виліз на дерево, крилате затріщало й похилилося на землю. А з ним – і сплячий слон.

О полудні лісові мешканці прийшли на місце бою й побачили лежачого велетня, а поруч – щасливого лева, що переможно задер догори голову.

– Ось наш цар! – вигукнула лисичка.

– Найсильніший і найсміливіший!

Наляканим звірям нічого не залишалося, як змиритися з новим ватажком.